

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. április 17-én, húsvéthétfőn.

Kezdő ének: 187. dicséret

Főének: 349. dicséret 1-3. verse

Ének prédikáció előtt: 355. dicséret 3. verse

Textus: Márk evangéliuma 16. rész 14-15. verse: „Végül pedig megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket és keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt. Ezután így szólt hozzájuk: Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”

Kedves Testvéreim!

Húsvét ünnepének sajátossága az a rendkívüli bizonytalanság, ami az asszonyokat, tanítványokat átjárja. Nem nagyon tudnak mit kezdeni az üres sírról szóló hírekkel, sőt nem nagyon tudnak mit kezdeni azokkal a hírekkel sem, amik arról szólnak, hogy néhányan találkoztak a Feltámadottal. Jézus feltámadásáról szóló evangéliumi történetek nem kendőzik ezt az érzésvilágot. Nem állítják be a tanítványokat tökéletesen rendben lévőeknek, az asszonyokról sem olvashatunk úgy, mint akik minden akadály legyőzésére képesek voltak. Vannak, akik félnek, mások kételkednek, Péterről azt olvassuk, hogy csodálkozott. Lukács evangéliuma szerint a tanítványok üres fecsegésnek tartották mindazt, amit Jézusról, a sírról elmondtak az asszonyok. Egyedül János az, akiről úgy számol be az evangélium, hogy látott és hitt.

Láthatjuk, hogy nem a hitről szól a feltámadás napja, hanem arról, hogy mennyi bizonytalanság veszi körül az ember életét. Ez pedig akadálya lehet annak, hogy megértsük és felfogjuk azt az egyszerűnek hangzó, de elfogadásában annál nehezebb ténnyt: Jézus feltámadt. Nem csak látszólag, nem csak úgy tűnt, sőt nem is csak a tanítványok képzeltek így, hanem valóságosan, testében támadt fel, így lett újra élő. Ezt elfogadni, hinni egyáltalán nem könnyű. Sőt, túlmegy minden emberi elképzelésen, túlmegy minden határon. Ahhoz, hogy mi is hitben járassunk, nekünk is végig kell most járnunk azt az utat, amit a tanítványok is végigjártak itt az evangéliumban.

Először is szembesülniük kellett a saját korlátaikkal. Szembesültek nagypénteken, amikor mindenki elfutott Jézustól, ami jelezte, hogy hiába szeretnének Jézus mellett kitartani, mégsem tudnak. Aztán szembesültek húsvét napján, amikor képtelenek voltak elfogadni mindazt, amit hallottak. Jézus kénytelen a szemükre vetni hitetlenségüket és keményszívűségüket. A húsvéti események elfogadásának legnagyobb akadálya a hitetlenség és a kemény szív.

Azt hiszem, hogy a hitetlenséget nem kell különösebben kifejtteni. Egészen egyszerűen arról van szó, hogy hiányzik a hit. Aki nem hívő, az hitetlen. Nincsen olyan, hogy ugyan valaki nem hisz, de attól még nem hitetlen. Legyen ez számunkra is figyelmeztetés, hogy ha nem hisszük a feltámadást, akkor hitetlenek vagyunk mi is.

Mi lehet az oka ennek a hitetlenségnek? Az, hogy makacsul ragaszkodunk a saját elképzeléseinkhez. Ez a keményszívűség. Amikor nem tudok engedni abból, ami szerintem megfelelő. Ész szerint nem fér bele a világba, hogy valaki feltámad a halálból. Nem fér bele az, hogy valaki annyi szenvedést hordozzon másokért. Nem fér bele, hogy valaki másokért feláldozza az életét. Mégsem szabad konokul ellenállni ezeknek a tényeknek, hanem el kell fogadni őket.

Hétköznapijainkban vajon mennyire állunk ellen Jézusnak? Mennyire gondoljuk magunkat, az életünket, a tapasztalatainkat egyedül meghatározónak? Isten ugyan sok mindent jól tud, de én mindent jobban tudok. Jézusnak vannak jó tanácsai, de az enyéim minden bizonnyal sokkal jobbak. Mégiscsak én élem a saját életemet, mégiscsak az én tapasztalataimról van szó, amiket összegyűjtöttem. Ezekről pedig sokszor úgy gondoljuk, hogy egyedül érvényes az életünkben. Ilyenkor pedig megjelenik a makacs ragaszkodás mindenhez, ami a mienk, és ellenállás mindennel szemben, ami nem a mienk. Ha feltesszük magunknak a kérdést, akkor vajon mit válaszolhatunk? Nem kemény a szívem, nem hitetlen az életem, amikor Jézussal találkozom?

Számomra a hétköznapiok valósága az, hogy Jézus megjelenik benne. Az, hogy a családi légkör rendben van, hogy nagyobb akadályokkal nem kell megküzdeni, ez nem az én érdemem, mert ha rajtam múlna, biztosan sok mindent elrontanék. Megváltónk azonban mindent olyan szépen el tud rendezni. Apósom szokta azt mondani, hogy az egészsége bizonyíték arra, hogy Istennek nagy csodái vannak. Olyan üzemekben dolgozott, ahol mindenféle vegyszerek jelentek, ő maga sem mindig figyelt oda az egészségére. Mégis csak akkor kellett orvoshoz mennie, amikor kalapáccsal ráütött az ujjára, vagy a köszörűgép kapott bele a kezébe. Hétköznapi csodák, amelyek mutatják, hogy a feltámadott Jézus velünk együtt jár az úton.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. április 17-én, húsvéthétfőn.

A legnagyobb baj azonban az, hogy nemcsak a saját tapasztalatainknak nem hiszünk, hanem másoknak sem. A tanítványok keményszívűsége az volt, hogy sem az asszonyok, sem az emmausi tanítványok híradását nem fogadták el. Van egy mondásunk, hogy az okos ember más kárán tanul, az ostoba pedig még a sajátjából sem. A keményszívű, hitetlen ember sokszor azt hiszi, hogy az esze után megy, annak alapján osztályozza az eseményeket, mégis sokszor az ostoba emberek jellegzetessége az ellenállás.

Jézus feltámadásának a bizonyítéka most 2017-ben is látható. A csodái körülvesznek minket. Sok élettörténetet hallottam, amelyben mások meséltek a Mindenható jelenlétéről. Megváltozásról, lelki gazdagságról. Amikor valaki eljut arra a pontra, hogy már a sajátja nem elég és többre van szükség, akkor nyílik meg a szív, akkor szűnik meg a hitetlenség is. A keményszívűség ugyanis akkor ér véget, amikor rájövünk, hogy Jézus nélkül nincsen értelme élni.

Az evangéliumi történet ugyanakkor ezt a lépést elhallgatja. Nem mondja ki, hogy mi történt akkor, amikor Jézus találkozott a tizenegy tanítvánnyal. Nem számol be arról Márk evangélista, hogy a találkozás hatására megjelent életükben a hit, de ezt bele kell értenünk a történetbe. Jézus ugyanis küldetést ad. Azt pedig Ő is tudja, hogy a feladatban csak a hittel együtt állhatnak meg a tanítványok.

A küldetés pedig nagyon egyszerű. „Hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek”. Nem tudunk ennél fontosabbat. Atadni azt, hogy Jézus Krisztus eljött az embervilágba, itt szenvedést viselt, meghalt, majd feltámadt. Nem csak a régi történelmi emlék az, ami miatt erről beszélünk, hanem amiatt, hogy ez a mi életünket egészen megváltoztatta. Nem abban, hogy másként nézünk ki, hogy másmilyen lett a lakásunk, hogy megváltozott a munkahelyünk, hanem amiatt, hogy mi nézünk másként az életünkre, mi gondolkodunk másként a lakásunkról, a munkahelyünkéről. Nem a saját gondolatainkon keresztül közeledünk életünk történéseihez, hanem a Megváltó gondolatain keresztül.

A húsvéti küldetés tehát más, mint amire elsőként gondolunk. Nem csak úgy beszélünk Krisztusról, hanem a megélt örömet adjuk át. Az evangélium hirdetése az öröm átadása. Nincsen tehát örömnélküli Krisztus követés. Nincsen panaszkodó, sápirozó, csak a nehézségeket, veszélyeket felsoroló keresztyénség. A lényegét veszítjük el, hogyha kivonjuk a derűt, az örömet, a békességet a feltámadás üzenetéből, a küldetésből.

Ki fogja elhinni, hogy jó Jézust követni, hogyha az életünk nem mutatja, hogy jól vagyunk. Ki fogja elhinni, hogy örömteli ez az egész keresztyénség, hogyha csak ritkán mosolygunk, öröm pedig csak szökő évente egyszer jelenik meg az életünkben. Ki fogja elhinni nekünk, hogy vannak csodái Jézusnak, hogyha azt ecseteljük, hogy mi mennyire nehéz, milyen komoly terheket hordozunk. Inkább mondjuk el, hogy a komoly terheket el tudjuk hordozni, mert Jézus segít benne. Ha pedig ezt mondjuk, akkor az rajzolódik ki, hogy jól vagyunk, és a mosoly is megjelenik majd az arcunkon.

Itt azonban egy valamit el kell mondanom. Az evangéliumot kell hirdetnünk minden teremtménynek. Viszont lelkünk nehézségeit, a hitünk megingásait a belső tanítványi körben elmondhatjuk és megoszthatjuk a másikkal, mert onnan kapok erősítést, ott élhetem át Krisztus ígérete szerint az Ő jelenlétét. Jézus az evangélium hirdetését körforgásban gondolta el. Csak az olyan tanítvány tudja majd hirdetni örömmel és jó szívvel a Krisztusról szóló üzenetet, aki megerősödik hitében a tanítványi körben és ezzel az erővel, lendülettel adja tovább aztán minden teremtménynek.

Ezt a továbbadást nem lehet öröm és erő nélkül továbbadni. Az evangélium ugyanis nem személytelen, hanem mindig személyes. Krisztus is személyesen szólított meg minket, ezt a személyességet kell továbbadnunk nekünk is. Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amikor valakinek szívügyévé válik egy ügy. Ismerek olyanokat, akik számára például a népművészet vált kiemelkedően fontossá, és ennek az ügynek rendelnek alá mindent. Ehhez igazítják a munkahelyüket, a napi beosztásukat, a hétvégéjüket, a szabadidejüket, a kapcsolódásukat. Jézus ügye sem lehet más, mint a legmélyebb szívügy. Ennek a szépsége pedig az, hogy amikor alárendelünk neki mindent, akkor nem veszteségként éljük meg azt, hanem nyereségként. Az életünk nem kevesebb lesz, hanem éppen ellenkezőleg több mindent át fogunk élni. Annak köszönhetően, hogy Jézus megjelenik az életünkben, sok mindenre lesz rálátásunk, amit korábban nem vettünk észre.

Kedves Testvéreim! Életünk nagy esélye a húsvéti ünnep lényegének átélése. Annak megélése, hogy a feltámadott Jézussal való találkozás mennyi változást hoz el az életünkbe. A hitetlenség helyén megjelenhet a hit, a kemény szív helyén láthatóvá válik az öröm. Ajándékozzon meg minket a Megváltó azzal a hittel, ami képes továbbadni, tovább sugározni az evangéliumot minden teremtménynek!

Ámen!

Záró ének: 349. dicséret 4-6. verse